

Közösségi alkalmaink a héten

Kedd:	19:00 Igekör
Szerda:	18:30 Felnőtt katekézis 19:45 jegyeskurzus
Csütörtök:	19:30 Kezdő katekumen csoport
Péntek:	15:30 Szent Teréz lánykör 18:00 gimnazista-egyetemista ifjúsági csoport

Hirdetések

1. Húsvét hétfőn a Szent Kereszt Plébániatemplomban 9:30-kor és 18:00-kor lesz szentmise. A Magyarok Nagyasszonya Kápolnában 8:30-kor, Csemőben 11:00-kor szintén lesz szentmise.
2. Húsvétot nyolcaddal ünnepeljük, vagyis ebben a nyolc napban minden mise – még ha hétköznapra esik is – ünnepi mise. Biztatjuk a testvéreket, hogy aki teheti, jöjjön el a reggeli 7-es misékre, hogy együtt ünnepeljük feltámadt Urunkat!
3. Április 28-a Húsvét 2. vasárnapja, egyben az Isteni Irgalmasság Vasárnapja. Ezen a napon teljes búcsú nyerhető a szokásos feltételek mellett.
4. *Ahogy az már múlt héten hirdettük, örömmel tájékoztatjuk a testvéreket, hogy Balla János testvérünket április 27-én szombaton 11:00 órakor Dr. Erdő Péter bíboros-primás áldozópappá szenteli a budapesti piarista kápolnában. Másnap, április 28-án vasárnap 9:30-kor a Szent Kereszt Plébániatemplomban mutatja be első szentmiséjét. Mind a szentelésre, mind a primíciára szeretettel hívjuk és várjuk a testvéreket!*

TANÍTVÁNY

A CEGLÉDI, A CSEMŐI ÉS A NYÁRSAPÁTI KATOLIKUSOK HETI
ÉRTESÍTŐJE

2019. április 21. XII. évf. 16. szám

CEGLÉDI RÓMAI KATOLIKUS PLÉBÁNIA

2700 Cegléd, Kossuth L. tér 3. +36-53-311-144

<http://www.cegledplebania.hu>

szecsodi.peter@vaciegyhazmegye.hu

HÚSVÉTVASÁRNAP

Valóban föltámadt?

„Péter és a másik tanítvány elindult és a sírhoz sietett. Mind a ketten futottak. De a másik tanítvány gyorsabban futott, mint Péter, és hamarabb ért a sírhoz. Benézett, s látta a gyolcsot, de nem ment be. Nem sokkal később Péter is odaért, bement a sírba és ő is látta az otthagyt gyolcsot meg a kendőt, amellyel a fejét befődték. Ez nem a gyolcs közt volt, hanem külön összehajtvva más helyen. Most már a másik tanítvány is bement, aki először ért oda a sírhoz. Látta és hitt. Eddig ugyanis nem értették az Írást, amely szerint föl kellett támadnia a halálból.”

(Jn 20,3-9)

Mária Magdolna, mikor hírért veszi, hogy Jézus teste nincs ott, lélekszakadva rohan be az apostolokhoz, jelenteni nekik, hogy nincs itt, nem tudom, hová tették. Jézus testének eltűnése az apostolokban riadalmat, kétségeket és sok-sok bizonytalanságot indít el. Annak ellenére, hogy Jézus előre megmondta, hogy harmadnap föltámad, mégis, nem egészen ennek a beteljesülése szólal meg először az apostolok lelkében, hanem az izgatottság és a bizonytalanság. Ezért rohan Péter és János a sírhoz.

Jézussal nem találkoznak, János azonban már hisz. A mi számunkra azonban az lehet érdekes, hogy amikor Jézusról hallunk, hogy eltűnt a sírból,

és még az is lehet, hogy föltámadt, Péterrel és Jánossal milyen gyorsan futunk? Nem a lábunkkal, hanem a szívünkkel, a lelkünkkel, a vágyunkkal? Milyen gyorsan futunk, hogy meggyőződünk róla, hogy tényleg feltámadt-e? Eltűnt, de hova tűnt, mi lett vele?

Ezek számunkra valódi kérdések és keressük Jézust, mint ahogy kereste Mária Magdolna és keresték az asszonyok? Ők meg is találták. Péter és János kifutott a sírhoz, és este találkoztak a feltámadt Krisztussal. Mi mit teszünk azért, hogy találkozzunk a feltámadt Krisztussal? Mennyre van bennünk a készség, akár a kíváncsiság is, hogy nézzük már meg, mi van? Hogy ne vegyük tudomásul a dolgokat, ahogyan nekem egyszer valamikor mondták, *én* győződjek meg, menjek oda. Tapogassam meg azokat a kelméket, amelyekkel Jézust betakarták. Tényleg itt volt, itt feküdt? Hova lett? Addig menjek, amíg meg nem találom!

Ez a fajta Jézus-keresés az, amit nekünk mindegyikünknek magunknak kell megtenni. Ahogyan a égi szép magyar szokás szerint régen volt – legalábbis a falvakban – a „magdolnás” Krisztus-keresés, nekünk is, nem csak Húsvétvasárnap hajnalban, hanem életünk egész folyamán kellene keresni őt azért, hogy egyre tökéletesebben megtaláljuk, hogy újra és újra elnyerjük a feltámadt Krisztus örömét. Azért, hogy életünk biztonsága, harmóniája és a feltámadásra irányuló vágyunk egyre teljesebb legyen, mert csak így jutunk el Krisztus által a magunk feltámadására.

Péter atya

A pap helye az Egyházban

Balla János testvérünk pappá szentelésével kapcsolatban alkalmas, hogy egy kicsit elmélkedjünk és világosan lássuk, hogy mi is a papság szerepe az Egyházban és számunkra miért fontos a pap. Első pillanatban azt gondolnánk, hogy a pap arra való, hogy misézzen, gyóntasson és kereszteljen, ami természetesen bizonyos értelemben igaz, hiszen a Krisztus-teste Egyháznak a feje Krisztus, aki a tagjait a szentségeken keresztül élteni, táplálja, gyógyítja, és ezt az apostolokra és utódaikra bízta.

A papság tehát a szentségek kiszolgáltatásában az egyik legfontosabb kegyelmi szerepét tölti be. Átala mindenki számára elérhetővé lesz a szentségek kegyelmi értéke és ajándéka. Ez viszont nem a papság első és utolsó feladata. A pap minden esetben a közösség egységének a hordozója és építője. Ahogy Krisztus körül csoportosul és a Krisztussal való egységben él az Egyház, az Egyház kisebb sejtjei, vagyis a plébániák a Krisztus-helyettes pap körül élnek az életüket.

Ezért is nevezik lelkipásztornak a papot, mert nem csak a szentségek éltető kegyelmének a közvetítője, hanem Krisztus népének az egységbe gyűjtője, aki vezeti Isten népét az üdvösség útján, Krisztus helyetteseként. Ezért a pap szerepe az ígéhirdetésen keresztül, ami nem közvetlenül a szentségkiszolgáltatás, mert ugyan a szentmisében együtt van az igei és az áldozati rész, de az ígéhirdetés sokkal szélesebb körű pásztori feladat, mint csak a szentmisén belüli ígéhirdetés, és ez a krisztusi úton való pásztorolás és Isten népének egységbe gyűjtése és ott megtartása, ez a papnak a feladata és küldetése.

Ehhez azonban nagyon szükséges, hogy mi a papban Krisztus helyettesét és az egység középpontját lássuk és körülötte, vele egységben haladjunk Jézussal. Mert vagy beletartozom ebbe a krisztusi közösségbe egy konkrét módon és személyen keresztül, vagy hol egyik nyájhoz, hol másik nyájhoz, hol egyikhez sem csatlakozva kóborolunk a pusztában, időnként bebecsatlakozva egy vályúhoz, ahol inni lehet, egy kis legelőre, ahol akad egy kis ennivaló. Jézus nem ezért küldte a papjait, hanem azért, hogy egységbe gyűjtve vezessék az ő népét az üdvösség útján, nyilván a Szentlélek erejében, a végső örök cél felé.

Örüljünk János testvérünk pappá szentelésének, imádkozzunk érte, hogy azon a helyen, abban a küldetésben, amelyet Jézus bíz rá, jól tudja betölteni az ő papi szolgálatát!

„Aki az Úr szőlőjének művelésére indul, alázatossággal és önmegtágadással készítse magának az utat a magasra és fenségesre; akkor áll ugyanis biztonsággal egy épület, ha az alázatosság alapjára támaszkodik.”

Loyolai Szent Ignác